

zaměstnanci téhož zaměstnavatele. Podle § 4 odst. (2) téhož zákona platí o zvláštních odděleních okresních soudů pro spory pracovní ustanovení zákona o samostatných pracovních soudech. Pro spor, o nějž jde, není příslušnost pracovního soudu opodstatněna, ježto nejde o smluvní služební poměr a žalobkyni nelze pokládati za zaměstnankyni žalovaného. Neboť podle smlouvy zavázala se žalobkyně k denním hudebním produkcím se svou čtyřčlennou kapelou v restauračních a kavárenských místnostech žalovaného od 1. září 1932 za denní plat 80 Kč, stravu a byt. Ve smlouvě bylo ujednáno, že hudební produkce mají býti konány v neděli a ve svátek od 17 do 19 hod. odpoledne a večer od 20. hodiny. Ve smlouvě není ustanovení, že žalovaný vykonává vliv na soubor kapely. Bylo tedy přenecháno žalobkyni opatřiti si členy kapely, hudebniny a nástroje. Podle této smlouvy nešlo tedy u žalobkyně o konání služeb zaměstnancem osobně podřízeným zaměstnavateli a pod jeho vedením v jeho podniku činným, nýbrž předmětem smlouvy bylo provedení hudebního díla jakožto výsledku činnosti samostatné podnikatelky denních produkcí po určitou odpolední a večerní dobu v podniku žalovaného. Nezáleží na tom, že se hudební produkce měly po určitou dobu denně opakovati, neboť i každodenní produkce byla samostatným dílem, které vždy zvlášť bylo placeno 80 Kč denně, ujednaným pro celý kvartet. Jde o závazek žalobkyně k výkonu podle vlastního plánu, vlastními prostředky s pomocníky, se zárukou nejen za péči, nýbrž i za zdar díla a s převzetím nebezpečí nezdaru, tudíž celkem o jednání samostatného podnikatele (srovnej rozh. čís. 13.557 sb. n. s.). Podle § 22 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. má pracovní soud příslušnost svou zkoumati z úřadu a táž povinnost stihá soudy vyšší stolice v každém období sporu [§ 28 čís. 3, § 33 odst. (2)]. Soudy nižších stolic se otázkou příslušnosti neobíraly. Soud odvolací považoval smlouvu za smlouvu služební. Podle právního názoru nejvyššího soudu jde však v souzené věci o smlouvu o dílo a spor nepatří vůbec před pracovní soudy, pročež řízení o žalobě u oddělení okresního soudu pro pracovní spory jakož i rozsudky nižších soudů jsou zmatečné (§ 28 čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. a § 477 čís. 3 c. ř. s., srov. sb. n. s. čís. 13.486). K této zmatečnosti bylo hleděti z úřadu (§§ 471 čís. 7, 494, 513 c. ř. s. a § 35 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.).

Čís. 14050.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Usnesení, jímž řádný soud odmítl žalobu a limine fori pro to, že je příslušný pracovní soud, není závazné pro pracovní soud.

Odmítl-li pak i pracovní soud a limine žalobu pro nepřislušnost a zrušil-li krajský soud k žalobcovu rekursu usnesení pracovního soudu a uložil mu, by žalobu na soud přijal a o ní jednal, neměl žalovaný proti

tomuto usnesení rekurs, nebylo mu však zabráněno, by nevznesl námitku nepřislušnosti pracovního soudu.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1934, Rv II 710/33.)

Žalobu o vrácení automobilu zadala žalobkyně původně u krajského soudu, jenž ji a limine odmítl, maje za to, že podle žalobních údajů jest zažalovaný nárok nárokem z poměru služebního. Napotom zadala žalobkyně žalobu u pracovního soudu, jenž ji rovněž a limine odmítl pro věcnou nepřislušnost. Krajský soud k rekursu žalobkyně zrušil napadené usnesení a nařídil pracovnímu soudu, by žalobu na soud přijal a o ní jednal. Pracovní soud uznal pak podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: O příslušnosti vůbec nelze již jednati, poněvadž již jednou krajský soud rozhodl o příslušnosti.

Nejvyšší soud k dovolání zrušil rozsudky obou nižších stolic i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

Důvody:

Žaloba byla původně podána u krajského soudu, jenž ji odmítl bez nařízení roku s odůvodněním, že podle údajů žalobních jest nárok žalobkynin uplatňovaný nárokem z poměru služebního. Odmítl-li řádný soud a limine fori žalobu pro to, že jest příslušný pracovní soud, není toto jeho usnesení závazné pro pracovní soud podle § 22 (2) zák. č. 131/1931 sb. z. a n., ježto nebylo jím rozhodnuto ve výroku, účastném právní moci, o věcné příslušnosti pracovního soudu (srov. sb. n. s. 12.816 a 1627). Pracovní soud, na nějž pak žalobkyně vznesla právní rozepři, odmítl rovněž žalobu a limine pro věcnou nepřislušnost a krajský soud k rekursu žalobkyně zrušil usnesení pracovního soudu a nařídil mu, by žalobu na soud přijal a o ní jednal. Proti tomuto usnesení neměl sice žalovaný opravného prostředku (sb. n. s. 2108, 7035, 423), nebylo mu však tím zabráněno, by nevznesl námitku nepřislušnosti pracovního soudu, ježto ani usnesením krajského soudu nebylo pravoplatně rozhodnuto o otázce nepřislušnosti pracovního soudu, nýbrž nařízeno jen ustanovení roku o žalobě (§ 19 zák. č. 131/31 sb. z. a n., § 431 první odstavec a § 130 druhý odstavec c. ř. s.). Žalovaný vznesl teprve v dovolání námitku věcné nepřislušnosti pracovního soudu z dvou důvodů: a) že nebyl zaměstnancem žalobkyně, nýbrž samostatným obchodníkem, b) že smlouva, o niž byl opřen zažalovaný nárok, není smlouvou o půjčku, nýbrž kupní smlouvou a že tedy nárok nevychází z poměru služebního nebo pracovního. Podle § 33 druhý odstavec zák. č. 131/1931 nelze před odvolacím soudem uplatniti námitku nepřislušnosti soudu, která nebyla učiněna před pracovním soudem, pokud jí nemá soud dbáti z úřadu. Odvolací soud má, i když to nebylo před pracovním soudem namítáno, dbáti z úřadu jen zmatečnosti, záležející v tom, že bylo pracovním soudem rozhodnuto o věci,

která nenáleží před pracovní soudy (§ 28 čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.). A právě o to tu jde. Neboť věc by nepříslušela před pracovní soud, kdyby žalovaný nebyl zaměstnancem žalobkyně nebo kdyby spor nevznikl z poměru služebního neb pracovního. První otázkou se odvolací soud ovšem neobíral; avšak pokud jde o druhou otázku, dospěl k úsudku, že žalobkyně p r o d a l a žalovanému sporné auto, jehož vydání se domáhá, s výhradou vlastnického práva a nikoliv, že mu je jen zapůjčila k cestovním účelům. Nejvyšší soud schvaluje tento závěr a dodává, že jde ve skutečnosti o splátkový obchod ve smyslu zákona ze dne 27. dubna 1896 čís. 70 ř. zák. Je-li tomu tak, neplyne zažalovaný nárok z poměru služebního nebo pracovního, nýbrž z jiného skutkového a právního základu (z prodeje auta) a spor tento nenáleží před pracovní soud (§ 1 zák. čís. 131/1931), třebaže prodej auta měl jakousi vzdálenou souvislost se služebním poměrem. Jde tu tedy o zmatečnost podle § 28 čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. a § 477 čís. 3 c. ř. s. a bylo se usnésti, jak ve výroku uvedeno (§§ 477 první odstavec a 478, 513 c. ř. s.).

Čís. 14051.

Popřel-li žalovaný u prvního roku před okresním soudem obsah žaloby, navrhl-li její zamítnutí a odsouzení nedostavivšího se žalobce k náhradě nákladů sporu, učinil-li návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání a pak prohlásil, že ponechává spor v klidu, bylo toto prohlášení bez významu pro rozhodnutí o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání, aniž záleželo na tom, že první soud neprohlásil jednání za skončené podle § 193, první odstavec, c. ř. s. Následky zmeškání nebyly zhojeny tím, že žalobce při následujícím roku vstoupil do jednání.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1934, R I 1499/34.)

Při prvním ústním jednání před okresním soudem dne 16. března 1933, k němuž se žalobce nedostavil, navrhla žalovaná, by byl vynesen rozsudek pro zmeškání a by byl ponechán spor v klidu. K návrhu žalobcovu, by bylo v řízení pokračováno, nařídil soud prvé stolice rok na 27. května 1934, k němuž se obě strany dostavily. Při tomto roku zamítl p r v ý s o u d návrh žalované, by byl vydán rozsudek pro zmeškání, ježto o návrhu tom nebylo rozhodnuto při zmeškaném stání dne 16. března 1933, ježto žalovaná před vynesením rozsudku ponechala spor v klidu, takže ve smyslu § 145 odstavec druhý c. ř. s. jsou následky zameškání zhojeny, ana při dnešním roku žalující strana do jednání vstoupila, neboť dnešní jednání jest s rokem předchozím pokládati se zřetelem na skončení jednání za jeden celek. **Rekursní soud** zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by věcně rozhodl o návrhu žalované na vynesení rozsudku pro zmeškání žalobce. **D ů v o d y:** Strana žalovaná při prvním ústním jednání, k němuž se strana žalující nedostavila, navrhla současně vynesení rozsudku pro zmeškání a po-